

IN DE GENTSCHEN NOPERA

Een paar anekdotes uit de jaren stillekes

Frank Ödberg

Mijn ‘tante à la mode de Bretagne’, in feite een winkeljuffrouw die bij ons bleef inwonen en die uiteindelijk deel uitmaakte van de familie, had een abonnement voor de operamatinée op zondag. Zij was een nogal stijve, ongetrouwde dochter. Op een dag zat naast haar een onbekende man. Een personage moest vermoord worden, maar de moordenaar kwam niet opdagen. Het slachtoffer moest dus naar adem snakken om de noot te houden. Als goede Gentenaar kende die buurman perfect die opera en hij riep “‘t Eis te loate!”. Hij wou simultaan op zijn bil kletsen, maar hij sloeg op die van mijn tante. Haar luid gekrijs heeft voor enige ophef gezorgd...

In de grand opera *La Favorite* van Gaetano Donizetti (1840) moest het koor zingen: “il reste seul”, dan 3 tijden zwijgen, “avec son déshonneur”. Het koor vergat het altijd en bleef doorzingen. Opdat zij zich niet zouden vergissen tijdens de première heeft de dirigent (te) luid “un, deux, trois” gezegd. Heel de zaal heeft het gehoord. Sinds die dag was het de gewoonte in Gent dat het publiek luidkeels “un, deux, trois” riep op dat moment. Soms vergat de directie uitgenodigde buitenlandse zangers te verwittigen, hetgeen voor een vrij storende verrassing zorgde!

Naschrift

De versregel brengt ons naar het libretto van de grand opéra ‘*La Favorite*’ van Donizetti (Libretto van Alphonse Royer en Gustave Vaëz). In het derde bedrijf, scène IX, zingt het koor:

*Ah! Que du moins notre mépris qu'il brave
à son orgueil vienne mettre une entrave.
Que nul de nous ne cherche sa faveur,
Qu'il reste seul /// avec son déshonneur.*

Met dank aan Johan Vandenbossche voor zijn identificatie van het fragment en postuum ook aan de winkeljuffrouw voor haar temperamentvolle hoofdrol in de Gentse opvoering.